

Минахме двореца *Ситняково* и продължихме още 2 часа до двореца *Саржгйолъ*.

Тукъ вече високата борова гора намалява. Явиха низкитъ клекови храсти съ бодливи иглолисти, попръскани тукъ таме съ чудно хубавитъ *мури*.

Надъ двореца въ единъ високъ и стръменъ въртопъ, сигурно леговище на старовремски ледникъ, има две езера, едното по-голѣмо, а другото по-малко. Разгледахме ги.

Излѣзохме въ долината на горня Марица. Това е едно райско мѣсто по хубостъ, по висота и по великолепие. Гигантски скали, върхове, единъ презъ другъ смайватъ очитъ ви. Обиколихме марицанскитъ езера. Вода бистра като сълза и студена като да излиза отъ ледница.

Долепихме се до политъ на Мусала. Студенитъ бистри езера ни плѣниха. Ние се качваме нагоре, по-разнитъ скали и върхове, а водачътъ ни чака съ дрехитъ долу.

— Брей, дали този водачъ нѣма да задигне дрехитъ ни и да избѣга?

— Не, отговори единъ отъ другаритъ ни. Планинскитъ водачи сж много честни хора. Такива ги прави тѣхния поминѣкъ. Въ това време съгледахме долу по пѣтя англичани, майка и момиче-дъщеря, възседнали на коне, и единъ водачъ на Троцки ги придружава.

— Видите ли, рече нашиятъ опитенъ другаръ. Тѣзи две безпомощни и слаби чужденки жени се довъряватъ на онзи хлапакъ да ги води по-най-опаснитъ мѣста и върхове. Така е по цѣлъ свѣтъ и особено въ Швейцария. Тамъ чужденцитъ много пѣтуватъ.

Интересувате ли се за ледниците? Отъ на-